

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 24/02/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 805

“NGÀI HUYỀN TRANG TU HÀNH CAO NHƯ VẬY MÀ KHI RA ĐI VẪN CÒN BỊ BỆNH”

Hòa Thượng muốn nhắc chúng ta: Đại sư Huyền Trang có phước báu công đức nhiều đến như vậy mà khi lâm chung Ngài còn bị bệnh. Thầy của Ngài Huyền Trang là Ngài Giới Hiền. Ngài Giới Hiền công đức phước báu rất to lớn nhưng lúc sinh tiền Ngài bị bệnh khổ rất nghiêm trọng, người sau nhắc lại còn giàn giụa nước mắt.

Đại sư Huyền Trang là nhà thỉnh Kinh, dịch Kinh rất nổi tiếng, thế mà khi lâm chung cũng bệnh khổ. Học trò thấy lạ hỏi Đại Sư: *“Thưa Đại Sư! Vì sao Ngài còn phải bị bệnh như vậy?”*. Ngài nói: *“Tội nghiệp trong đời quá khứ rất nặng, từ vô thủy kiếp đã tạo ra những tội chướng, quả báo đáng lẽ là rất nặng mà quả báo đến như thế này còn là tương đối nhẹ”*.

Chúng ta là ai? Công đức phước báu của chúng ta rất ít, thậm chí còn không có, vậy thì khi quả báo đến, chúng ta sẽ rất thâm. Có rất nhiều đồng tu bị gạt, nghe người ta nói tu pháp này không bệnh, không đau, sống lâu trường thọ, luyện pháp kia để thay đổi tế bào gốc. Đó là một sự sai lầm, một sự ngộ nhận.

Chúng ta phải biết: **Thân tứ đại kết hợp bởi đất, nước, gió, lửa. Vậy thì nó phải theo sự tuần hoàn sinh diệt, không thể thay đổi.** Nếu một trong bốn yếu tố này ít hơn hoặc nhiều hơn thì ta sẽ sinh bệnh, nóng hơn hoặc lạnh hơn một chút là sinh bệnh. Không thể có thân mà không có bệnh khổ.

Trong mười điều tâm niệm, nhà Phật có câu là: **“Nghĩ đến thân thể thì đừng cầu không bệnh khổ, vì không bệnh khổ thì dục vọng dễ sanh”**. Chúng ta nhờ có bệnh khổ, nhờ chướng ngại của thân nên mới biết thức liễm lại. Nếu thân thể cường tráng thì dục vọng sẽ sinh khởi, khó mà hàng phục. Nhiều người tin theo những lời vọng tưởng của người phàm tình mà không nghe theo lời của Phật Bồ Tát, Thánh Hiền, vậy thì họ chính mình bị thiệt thòi.

Lão Cư sĩ Lý Bình Nam nói: **“Sinh tử thì chính mình sinh tử, đọa lạc thì chính mình đọa lạc”**. Đọa lạc hay sinh tử chính mình phải chịu, đến lúc đó họ vô can. Cũng giống

như họ bảo chúng ta: “*Cứ làm đi! Việc này không phạm tội đâu!*”, đến lúc chúng ta ra tòa rồi thì họ vô can. Họ nói: “*Việc này anh làm anh tự chịu, đâu phải tôi làm!*”. Vậy thì lúc đó tội mình tự gánh. **Chúng ta học Phật thì phải tin lời Phật dạy, tin theo những người hoàn toàn giác ngộ, chân thật giải thoát, đừng tin theo lời của những kẻ thường tình thế gian, đầy những dục vọng, tham cầu, tự tư tự lợi, đầy tham sân si.**

Hòa Thượng Tịnh Không cả một đời tu hành, chỉ riêng việc Ngài thực tiễn “*tam bất quản*” (*không quản tiền, không quản việc, không quản người*) đã đáng để cả cuộc đời chúng ta bái kính. Đến bây giờ Ngài vẫn còn ở nhờ nhà người khác. Ngài nói: “*Nếu tôi xây cất một ngôi chùa thì không biết ngôi chùa đó to lớn đến dường nào! Nhưng cả cuộc đời tôi chỉ có quyền sử dụng, không có quyền sở hữu. Cũng như ta thuê phòng khách sạn, ta thuê một ngày ta được quyền sử dụng một ngày, không cần phải sửa sang lau chùi vì đó là việc của người chủ. Ta đến sử dụng xong rồi thì ta ra đi. Chúng ta toàn quyền sử dụng thì quá thoải mái! Tôi đến đạo tràng này giảng, các vị ngồi ghế có cảm thấy thoải mái không? Nếu các vị ngồi không thấy thoải mái thì bảo ông Lý Mộc Nguyên đổi cái ghế khác. Đạo tràng hư thì người chủ đạo tràng đi sửa*”. Cả cuộc đời Hòa Thượng hi sinh phụng hiến như vậy mà rất ít người theo vì người ta sợ thiệt thòi quá, sợ bị lỗ lã quá, tu hành mà cái gì cũng phải nhường cho người khác. Thậm chí Ngài vẫn bị nhiều người đá kích, xuyên tạc, đả phá.

Hòa Thượng nói: “*Tại sao những cái xấu, những cái ác càng lúc càng nhiều nhưng, phát triển? Vì họ có lợi, cái lợi ngay trước mắt khiến cho người ta ham thích, đam mê*”. Còn những người tu hành chỉ cho đi, không bao giờ nghĩ đến nhận về. Người không tu thì cảm thấy như vậy bị thiệt thòi quá. Thế gian thường tình chỉ nghĩ đến lợi trước mắt. Người ta bị quyến rũ bởi những gì thỏa mãn năm dục sáu trần, tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng.

Có một điều đơn giản mà ít người biết: “*Những gì ta không nhận bằng vật chất thì chắc chắn ta sẽ nhận được bằng phước báu*”. Người giác ngộ thì nhận phước báu, còn người mê muội thì nhận vật chất. Nhưng ngày nay, có rất ít người muốn nhận phước báu, rất ít người từ chối vật chất, thậm chí họ mong nhận vật chất càng nhiều càng tốt, nhận càng nhiều càng tốt, nhận không bao giờ chán. Đây là điều rất đáng lo! Khi đã tiếp nhận mong cầu, có được vật chất để thỏa mãn năm dục, tài sắc danh thực thù thì đã tạo nghiệp, tạo nghiệp càng lúc càng nặng. Trong đời quá khứ tội nghiệp đã rất nặng rồi, càng tạo thì tội nghiệp càng dày, đến khi quả báo đến thì chịu không nổi, không thể tiếp nhận.

Năm 2014 tôi bị bệnh rất nặng, bệnh chưa đến mức mất mạng nhưng đến năm 2015 mới khỏi. Nếu như không có trận bệnh đó thì tôi không nhìn lại một cách nghiêm túc, tường tận, không nhìn lại khởi tâm động niệm, không nhìn lại sự tu hành, buông xả, dính mắc. Đó là “*tội nặng, báo nhẹ*”.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta: Ngay đến Hòa Thượng Huyền Trang đạo cao đức trọng, công đức thỉnh Kinh dịch Kinh vô cùng to lớn như thế mà khi lâm chung vẫn bệnh khổ, ra đi không nhẹ nhàng. Vì vậy có người nói: “*Vì sao tu hành như vậy mà còn có bệnh?*”. Trước đây cũng có người mỉa mai tôi: “*Dịch Kinh như thế nào mà để có bệnh! Buông xả như thế nào mà để có bệnh! Vậy thì phải nhìn lại xem mình tu hành có đúng không!*”. Lời nói đó có trách nhiệm nhân quả vô cùng khủng khiếp.

Hòa Thượng nói: “***Đại sư Huyền Trang là người được cử đi thỉnh Kinh. Kinh được thỉnh về toàn là tiếng Phạn. Sau khi thỉnh Kinh về, Ngài đem Kinh Văn đó dịch ra. Sau khi Thích Ca Mâu Ni Phật diệt độ 1000 năm, các bậc Đế Vương thời đó đã phái người đến Tây Vực để thỉnh Kinh, không những thỉnh Kinh mà còn thỉnh Cao Tăng Đại Đức về, dùng nghi lễ của Quốc sư để tiếp đón vô cùng long trọng***”.

Tục ngữ có câu: “***Thượng hành hạ hiệu***”, người trên phải là tấm gương tốt cho người dưới noi theo, vì người trên làm như thế nào thì người dưới làm theo, bắt chước như thế ấy. Nhìn thấy Quốc vương kính trọng các vị Cao Tăng Đại Đức, quốc gia long trọng như vậy cho nên lão bá tánh cùng quan văn võ cũng hết sức cung kính các Ngài. Khi phiên dịch Kinh điển, các Ngài rất cẩn trọng. Lúc đó quốc gia sử dụng nguồn tài lực của toàn quốc để phiên dịch. Những học giả thế gian và xuất thế gian đều tham gia công tác phiên dịch. Dịch trường thời đó rất long trọng, thế nhưng đề Kinh chỉ để một người đảm trách, đó là người chủ trì phiên dịch. Có hai vị đã phiên dịch Kinh điển là Ngài Cưu Ma La Thập và Đại sư Huyền Trang. Dịch trường của Ngài Cưu Ma La Thập có hơn 400 người tập trung dịch Kinh. Dịch trường của Ngài Huyền Trang có hơn 600 người tập trung dịch Kinh. Công đức của các Ngài vô cùng to lớn!

Ngài Cưu Ma La Thập quê gốc ở nước Quy Tư. Vua Phù Kiên của nhà Tiền Tần nghe danh Ngài Cưu Ma La Thập ở nước Quy Tư tài năng xuất chúng nên cử tướng Lữ Quang đem 50 vạn binh qua nước Quy Tư để yêu cầu cống nộp Ngài Cưu Ma La Thập. Ngài Cưu Ma La Thập nói với vua nước Quy Tư: “*Bệ hạ hãy giao tôi cho họ, đừng để động binh đao, nếu không sinh linh sẽ bị đồ sát*”. Nhà Vua không nghe, dẫn quân đi nghênh chiến. Ngay trận đầu tiên Vua đã bị chết trận, binh sĩ tan tác, thế là Ngài Cưu Ma La Thập bị quân của tướng

Lữ Quang dẫn đi. Khi đi trên đường trở về, tướng Lữ Quang nghe tin vua Phù Kiên đã qua đời bèn chiếm cứ một vùng, xây thành lập ấp rồi xưng Vương ở Hà Tây và giữ Ngài Cưu Ma La Thập ở đó trong suốt 16, 17 năm. Đến khi vua Diêu Dư nhà Hậu Tần đánh dẹp được nhà Lữ thì Ngài Cưu Ma La Thập mới có thể đến được Trường An để dịch Kinh. Ngài Cưu Ma La Thập có cả cuộc đời tu hành, chứng ngộ nhưng có một nghiệp quả rất nặng. Thế gian thấy các Ngài tu hành có công đức nhiều như vậy mà khổ không nói ra lời nhưng các Ngài không thấy khổ, các Ngài đều biết “*nhân trước quả sau*”.

Dịch trường của Đại sư Huyền Trang quy mô rất lớn với hơn 600 người. Họ đều là những người có đức hạnh rất cao đến tham gia đại sự nghiệp dịch Kinh. Khi Ngài Huyền Trang lâm chung có bệnh khổ, học trò hỏi Ngài: “*Vì sao Ngài có công đức lớn lao đến như vậy, đức hạnh của Ngài cao đến như vậy, cả một đời dịch Kinh điển nhiều như vậy mà lúc sắp ra đi Ngài còn bị bệnh?*”. Ngài Huyền Trang nói: “*Tội chướng từ vô lượng kiếp đến nay làm sao mà tránh được, nhưng đây còn là “tội nặng báo nhẹ”. Trong một lần bệnh khổ này, tất cả những tội chướng đều đã được tiêu trừ*”. Khi học trò thắc mắc nghi ngờ, Ngài đã giải thích rằng tất cả nghiệp chướng đã được tiêu trừ nên Ngài mới được tự tại giải thoát. Tất cả bệnh khổ đều có nhân.

Cả thế giới đang ở trong hoàn cảnh bệnh khổ triền miên, đại dịch Covid lây lan khắp nơi nhưng không phải ai cũng bị bệnh, có nhiều người bị bệnh đã nhiễm đi nhiễm lại nhưng có người hoàn toàn không bị bệnh. Ví dụ người học trò của tôi ở bang Delaware nước Mỹ, trong gia đình anh ấy có Mẹ, vợ và con đều bị nhiễm Covid, anh chăm sóc mọi người mà vẫn không bị bệnh.

Trong “*Kinh Nhân Quả*”, Phật nói: “***Bồ Tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả***”. Bồ Tát làm việc gì cũng quán sát xem việc mình làm có tạo ra nhân quả báo ứng không. Bồ Tát kiểm soát từ nơi nhân nên khi quả đến thì các Ngài hoan hỉ tiếp nhận. Chúng ta không quán chiếu lúc tạo nhân, khi quả đến rồi chúng ta mới vô cùng khản trương lo sợ nhưng khi đó khản trương lo sợ thì cũng đã muộn rồi.

Hòa Thượng muốn nhắc chúng ta: Ngay đến Đại sư Huyền Trang còn có bệnh khổ, thậm chí Thích Ca Mâu Ni Phật cũng đã sinh bệnh. Phật Bồ Tát vẫn mượn nhờ thân tứ đại. Bệnh khổ của các Ngài là thân bệnh chứ không phải tâm bệnh.

Phật nói: “***Nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh***”. Tất cả pháp chúng ta nhìn thấy được đều như giấc mộng, như bọt nước, như ánh chớp. Cho nên có thân đừng cầu không bệnh khổ, chỉ cần thời tiết thay đổi, hoặc khi chúng ta sinh hoạt ăn uống, ngủ nghỉ

không điều độ thì cơ thể đã có thể sinh bệnh. Chưa kể chúng ta có nghiệp sát sinh, người có nghiệp sát sinh nặng thì cả đời mang một thân bệnh khổ. Việc này đã có nhiều minh chứng nhưng vẫn có nhiều người không tin. Có người đã từng ăn chay, niệm Phật nhiều năm mà lại bỏ ăn chay, bỏ niệm Phật, khi quay lại hưởng thụ thì họ còn hưởng thụ nhiều hơn, tạo nghiệp nhiều hơn. Chúng ta thấy nhân quả hết sức nhãn tiền. Hòa Thượng nói: **“Bạn thử quán sát xem những người cả đời sát sinh, nhất là những người làm nghề đồ tể cái chết của họ rất thâm. Đó là quả báo nhãn tiền”**. Người xưa nói: **“Trông dưa được dưa, trông đậu được đậu.”**

Hòa Thượng nói: **“Có hai người nói chuyện với nhau, tôi nghe thấy mà nổi gai ốc. Một người nói: “Ông có tin nhân quả không? Còn tôi thì tôi không tin!”**. Có rất nhiều người không tin nhân quả. Ngay đến chúng ta cũng vậy, chúng ta có tin nhưng chỉ tin một phần, không hoàn toàn tin. Nếu chúng ta hoàn toàn tin thì chúng ta phải tích cực làm theo lời Phật dạy. Chính bản thân tôi cũng chưa hoàn toàn rớt ráo để tin cho nên còn phải rớt ráo hơn. Phật dạy chúng ta: **“Bố thí tiền tài nhất định có tiền tài. Bố thí năng lực, bố thí pháp thì thông minh trí tuệ. Bố thí vô úy thì khỏe mạnh sống lâu”**.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc để chúng ta tự so sánh xem công đức phước báu cả đời chúng ta làm nếu so với các Ngài Huyền Trang, Ngài Giới Hiền hay Lão Cư sĩ Lý Bình Nam thì cả đời chúng ta đã làm được gì. Vậy mà khi vừa có một chút bệnh khổ, chúng ta đã oán trời trách người rồi? Đó là ý nghĩ sai lầm! Từ trong đời quá khứ, chúng ta đã tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp. Trong Kinh Phật nói: **“Nếu tội nghiệp chúng ta làm ra có hình tướng thì cả bầu trời này, thậm chí cả Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới này cũng chứa không hết”**. Khởi tâm động niệm của chúng ta cũng đã kết thành tội, tạo thành phước rồi. Hàng ngày chúng ta có đề khởi được thiện tâm, thiện ý, lời nói thiện không hay chỉ là ác tâm, ác ý, lời nói ác? Lời nói ác không chỉ là mắng chửi, nói lời thù ghét, nói sai sự thật mà còn là lời nói giảm bớt sự thật, nói lời ỡm ờ khiến người khác hiểu sai.

Ngay trong cuộc đời này, chúng ta cũng đã tạo ra rất nhiều nhân bất thiện. Có rất nhiều người nghe người ta nói luyện pháp này, tu môn kia sẽ không già không bệnh, sẽ thay đổi tế bào, sẽ có thân thể cường tráng thì họ liền chạy theo.

Ngài Huyền Trang là một dịch sư, Ngài thông cả **“Kinh - Luật - Luận”** của nhà Phật. Người đời xưng tụng Ngài là **“Tam Tạng Pháp Sư”**, thế mà Ngài còn bị bệnh khổ. Thầy của Ngài Huyền Trang là Ngài Giới Hiền cũng bị bệnh thâm đến nỗi học trò đời sau nhắc lại cũng phải rớm nước mắt. Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Thân tứ đại này bệnh khổ là chuyện**

bình thường, không có bệnh mới là chuyện lạ”. Cho nên chúng ta học Phật thì phải tin lời Phật, tin những người xa lìa tự tư tự lợi, xa lìa danh vọng lợi dưỡng, xa lìa hưởng thụ năm dục sáu trần, xa lìa tham sân si mạn. Trong lớp chúng ta cũng có nhiều người đã “*tốt nghiệp sớm*”, họ đi tìm học đại pháp hay hơn. Đối với pháp ngày ngày phải xa lìa tự tư tự lợi, xa lìa danh vọng lợi dưỡng thì họ không tin.

Bài học này, Hòa Thượng nhắc cho chúng ta thấy: Cho dù là một bậc Đại Đức tu hành đức hạnh thì vẫn có bệnh khổ. Thân tứ đại phải theo sự tuần hoàn của Sinh – Lão - Bệnh - Tử hay Sinh - Trụ - Dị - Diệt. Bao nhiêu thế hệ Cha Ông chúng ta đều đã ra đi nên chúng ta đừng tin tu pháp nào đó sẽ không có bệnh. Nhân chúng ta đã tạo rất nhiều, chỉ cần có duyên thôi thì nó sẽ phát khởi. Có nhiều người học Phật nhiều năm nhưng vẫn tùy tiện xem thường nhân quả, từ việc nhỏ đến việc lớn đều tùy tiện.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!